

Vrij

Mark Diepenbroek keek door het kleine ruitje naar buiten.

‘Allemaal fans?’ vroeg Gerrit, de bewaker met wie hij het afgelopen jaar een goede band had opgebouwd.

‘Ziet er niet zo uit,’ antwoordde Mark.

Op het bordes voor de gevangenis stonden mannen met verbeterde gezichten, journalisten met een microfoon in de hand en een heuse filmploeg. Tussen de mensen door zag hij het geel van de taxi die hem weg zou brengen. Hij probeerde te bedenken hoe hij zich zo snel mogelijk een weg door de menigte zou kunnen banen zonder tegen mensen aan te stoten of ze omver te lopen. Dat laatste zou meteen tot een relletje leiden.

‘Heb je alles?’ vroeg Gerrit.

Mark knikte. Veel had hij niet: zijn papieren, een sleutel van het huis dat niet meer van hem was, tweehonderd euro aan cash en een tandenborstel. De rest hadden ze van hem allemaal mogen weggooien.

‘Ben je er klaar voor?’

Weer knikte hij, ook al voelde hij zijn maag samentrekken. Gerrit gaf hem een hand en opende de deur. Het geroezemoes dat hem tegemoetkwam verstomde een halve seconde en ging toen over in luid gekrakeel. Mark voelde de hand van Gerrit op zijn schouder en stapte naar buiten.

‘Klootzak, vuile bedrieger!’ waren de eerste woorden die tot hem doordrongen. Ze waren afkomstig van een jongen van een jaar of achttien met een vale spijkerbroek en een wit t-shirt aan. Zo liep Mark er zelf ook bij.

‘Lafaard, leugenaar, valsspeler!’ klonk het.

‘Je hebt de sport kapotgemaakt,’ schreeuwde iemand.

‘Mag ik je Ferrari even lenen?’ riep een grappenmaker, die waarschijnlijk niet wist dat dat een reële optie was. Het rode racemon-

ster had hij gekocht nadat hij zijn eerste contract had getekend, en omdat hij zijn ex-vriendin pas daarna had leren kennen, had ze ermee ingestemd de auto buiten de verdeling van de boedel te houden. De auto stond nu in een schuur van een oom.

Nu zag hij ook de spandoeken die her en der boven de menigte uitstaken. GA TOCH FIETSEN! las hij. De spanning die hij voelde ontladde zich in een zenuwachtige glimlach. Toen hij jong was, werd die leus door een milieuactivist op alle borden met autoreclames geschilderd. Zijn vader sprak er schande van, maar Mark had het vooral grappig gevonden. Een spandoek met de tekst MOORDENAAR! BRAND IN DE HEL! bracht hem weer terug in het hier en nu.

Hij was geen moordenaar. Toch had hij zich neergelegd bij zijn vonnis. Zijn advocaat vond één jaar buiten alle proporties en had de straf in hoger beroep naar eigen zeggen terug kunnen brengen naar een paar maanden of nog minder. Wat Mark had gedaan viel niet goed te praten, maar kon net zo goed gezien worden als een nobele daad. Toen hij had ontdekt wat er was gebeurd in het boshuis, had hij ook weg kunnen lopen en aangifte kunnen doen bij de politie. In plaats daarvan had hij een helpende hand toegestoken om het lijk te laten verdwijnen. Zijn advocaat vond daarom dat zijn straf niets te maken had met rechtspraak, maar het resultaat was van politiek, macht en publiciteitsgeilheid. ‘Hoge bomen vangen veel wind,’ had hij berustend gereageerd.

Doordat hij een jaar in de gevangenis had gezeten, was in elk geval voorkomen dat hij in handen was gevallen van rancuneuze figuren die zijn carrière met slopersprecisie tot op het fundament zouden hebben afgebroken en hem publiekelijk door het slijk zouden hebben gehaald.

Iemand dudde een microfoon onder zijn neus. ‘Je ziet er goed uit. Heb je in de gevangenis getraind?’

De journalist wist niet waar hij het over had. Door matig te eten en zo veel mogelijk te sporten was het Mark gelukt in de gevangenis niet meer dan tien kilo aan te komen. In de ogen van een buitenstaander was hij nog steeds mager, maar mensen die hem beter kenden zagen het laagje vet dat zich overal had gevormd. Op het moment van het noodlottige ongeluk was hij in topvorm geweest, letterlijk vel over been en één bonk spieren. Een journalist die dacht

dat een uurtje per dag in de fitnessruimte hetzelfde was als trainen was niet goed bij zijn hoofd. Mark schudde zijn hoofd en weerde de microfoon af.

‘Heb je al aanbiedingen gehad?’ drong de journalist aan.

Weer schudde hij zijn hoofd. Maar dat was een leugen. Een Italiaanse en een Deense ploeg hadden afgelopen maand contact opgenomen om te polsen of hij interesse had. Hij had het afgewimpeld. Geen haar op zijn hoofd die eraan dacht om terug te keren in het wereldje. Hij had collega’s opnieuw zien beginnen na een schorsing. Ze bleven altijd aangeschoten wild. Overwinningen werden hun door het peloton niet gegund en uitblijvende resultaten werden hun door de media kwalijk genomen.

‘Leugenaar!’ hoorde hij nog een paar keer. ‘Bedrieger!’

‘Mark!’ riep een bekende stem. Hij keek in de richting van het geluid en werd verblind door het flitslicht van een fototoestel. ‘Nog een keer, en nu een beetje lachen. Dat kon je vroeger ook zo goed. Jouw kop voorop scheelt in de verkoop. Het maakt de vrouwtjes echt niet uit wat je hebt gedaan.’ Het was een fotograaf met wie hij altijd een haat-liefdeverhouding had gehad. Een joviale, aardige vent, maar op-en-top paparazzo. Hij wendde zijn gezicht af.

‘Wat ga je doen?’ brulde een journalist die hij wel herkende, maar niet meteen kon plaatsen.

Een man in pak duwde een fotograaf opzij en stapte op hem af. Mark deinsde onwillekeurig achteruit. ‘Mijn kaartje,’ zei de man. ‘Je kunt veel geld verdienen met interviews. Bel me.’

Mark stopte het kaartje in een broekzak. In het kielzog van de man in pak liep hij naar de taxi.

‘Wanneer ga je alles eerlijk vertellen?’ vroeg een man die hem bellette het taxiportier te openen. Mark pakte de kerel bij zijn arm en duwde hem weg. ‘Dat ga je bezuren,’ foeterde de man.

‘De stad uit, richting Apeldoorn,’ zei Mark tegen de taxichauffeur.

Hij keek een laatste keer om naar de gevangenis. Achter het raampje op de tweede verdieping meende hij een glimp van H. te ontwaren. In het jaar dat ze elkaar dagelijks hadden gesproken en vaak tafeltennis hadden gespeeld, had H. zijn naam nooit genoemd.

Dat had Mark zelf ook wel gewild: anoniem de bak in en anoniem er weer uit. Helaas was dat niet mogelijk. Na zijn arrestatie

hadden zijn foto's op de voorpagina van alle kranten gestaan.

Morgen zou dat niet anders zijn. De hoop dat hij, zoals zoveel snel rijzende en even snel dalende sterren, vergeten zou zijn was ijdel. De kranten zouden weer als vanouds over hem schrijven. De roemloze aftocht van de fietsende hoop van Nederland, de wonderboer die de weelde van het succes niet kon dragen.

De taxi bracht hem naar een vakantiepark in Eerbeek. Daar zou hij wel herkend worden, maar de opwinding zou van korte duur zijn. Morgen begon zijn nieuwe leven. De tijd van nadenken was voorbij. Nu moest hij ervoor zorgen dat het afgelopen jaar niet voor niets was geweest. De eerste stappen waren gezet. Het vervolg begon ermee dat hij een woning moest zoeken. Hij had lang gedacht dat hij na zijn vrijlating zijn heil zou zoeken in een heel andere stad, een ander deel van het land, of zelfs in het buitenland. Zijn hart ging echter uit naar de plaats waar hij was geboren, de stad waar hij was opgegroeid en waar hij zijn eerste fietstochten had gemaakt. Hij had gezien dat er een appartement te huur stond aan de Brink. Morgen zou hij de makelaar bellen. Daarna zou hij zich voorbereiden op de afspraak die hij vanuit de gevangenis had gemaakt. Daar hing veel, zo niet alles, van af. Bij die gedachte gierden de zenuwen door zijn keel. Volgende week zou hij weten of de route die hij tien maanden geleden had genomen hem naar een luchtkasteel had gevoerd of niet.

DEEL 1

Mooie benen

Steve Craig had zich de dag na kerst heel anders voorgesteld. Al maanden geleden had hij een suite in het Connaught geboekt. Daar zou hij drie lange dagen doorbrengen met Gail Wyatt, de negenentwintigjarige brunette met de mooiste benen van het noordelijk halfrond. Hij had haar vier jaar geleden aangenomen als trainee en onder zijn hoede had ze zich razendsnel ontwikkeld. Begin volgend jaar zou ze de leiding krijgen over een afdeling die alle contacten met het ministerie van Financiën onderhield. Hij was zelf achtendertig toen hij een vergelijkbare functie had bemachtigd. Voor hem was het de perfecte opstap naar het hogere management geweest. Nu was hij vijfenvijftig en stond er EXECUTIVE DIRECTOR FINANCIAL STABILITY op zijn kaartje. Hij had zich erbij neergelegd dat het allereerste niveau voor hem niet bereikbaar was. Voor Gail lag dat anders. Haar hersens en haar goddelijke lichaam waren het ticket voor een enkele reis naar de raad van bestuur van de Bank of England.

De avond dat zij zijn uitnodiging om nog wat te gaan drinken na een lange dag hard werken had geaccepteerd en de hand die hij in het café op haar knie legde niet had weggeduwd, had die dag tot de mooiste van zijn leven gemaakt. Ze had hem na sluitingstijd meegenomen naar haar appartement aan de Theems en op haar oude Giorgetti-bank had ze hem langzaam gek gemaakt van verlangen om zich tussen haar lange benen te nestelen.

Dat was iets meer dan drie jaar geleden. Sindsdien had ze hem laten bungelen aan een slap elastiek. Maandenlang kon ze hem negeren en moest hij lijdzaam toezien hoe ze in de kantine lachte om grappen van zijn collega's. Tijdens vergaderingen kon ze hem aankijken alsof hij een vreemde was, een enge man met wie ze niets te maken wilde hebben. Maar even later fluisterde ze dan bij het verlaten van de vergaderruimte iets in zijn oor, waarbij ze haar borst tegen zijn arm drukte. Ze gaf hem net genoeg brandstof om het

vuur in zijn onderbuik brandende te houden. En als het elastiek op het punt van breken stond, daagde ze hem op subtiële wijze uit haar te verleiden en beloonde hem daarvoor. Hoe vaak had hij zich niet voorgenomen haar los te laten? Het was hem niet gelukt.

Een maand of vier geleden had hij haar bij toeval zien zitten in het Libanese restaurant waar hij een paar keer met haar geweest was. Net toen hij voorbijliep boog ze zich over het tafeltje en kuste een goed geklede man met blond haar. Hij had zijn gezicht niet gezien, maar het zou het hoofd Monetary Analysis geweest kunnen zijn, net als Gail een snel stijgende ster. Het had hem het zetje gegeven om haar de volgende dag te zeggen dat ze elkaar niet meer konden zien. Lachend had ze hem aangekeken. Waarom? Ze hadden het toch altijd gezellig met z'n tweeën? Waarom gingen ze de dagen na de kerst niet samen iets leuks doen? Hij had stoïcijns gezegd dat hij er een nachtje over wilde slapen, maar had dezelfde avond het Connaught geboekt.

Zijn vrouw en kinderen had hij deze keer ruim van tevoren gezegd dat hij weg zou zijn. Normaal belde hij pas 's avonds om te melden dat hij niet thuis zou komen vanwege een onverwacht probleem. Sinds de bankencrisis kon hij een dreigende nieuwe crisis altijd gebruiken als excuus om onverwacht naar Londen te gaan of daar te blijven. Omdat niemand, ook hijzelf niet, precies snapte waar hij dagelijks mee bezig was, hoefde hij niet bang te zijn dat zijn vrouw achteraf zou vragen wat hij precies had gedaan om de crisis te bezweren.

Nu lag hij echter niet met Gail in de whirlpool met een glas champagne in de hand, maar reed hij, net als de helft van alle Londenaren die hun huis waren ontvlucht na twee dagen verplichte kerstgezelligheid, stapvoets over M25. Bij Sevenoaks verliet hij de snelweg en sloot aan in de eindeloze rij auto's die op weg waren naar een of ander kasteel of theehuis op het platteland. Voorbij Sevenoaks loste het verkeer langzaam op. Het stuk vierbaansweg vanaf Pembury was leeg. Hij trapte het gaspedaal van zijn Aston Martin helemaal in en tikte de 100 mph aan. Hoewel het niet te vergelijken was met de handen van Gail, gaf de stuwende druk van de versnelling hem een weldadig gevoel in zijn rug. Hij stelde het remmen zo lang mogelijk uit en stoof met piepende banden de rotonde bij Kipping's Cross op. Daar nam hij de smalle Dundale

Road, die na vier kilometer uitkwam bij het landhuis waar hij één keer eerder was geweest, vijf of zes jaar geleden, op het hoogtepunt van de bankencrisis. De gastheer, die hem gisteravond persoonlijk thuis had gebeld, was Arthur de Rothschild, een bijzondere man zonder duidelijke functie, maar met veel invloed binnen de Rothschild Group. Veel woorden had Rothschild niet gebruikt. Steve had daarom geen idee waarom hij zijn hemelse date met Gail had moeten laten schieten.

Hij werd opgewacht bij het toegangshek en onderging gelaten de gebruikelijke veiligheidsroutines: vingerafdruk, paspoort en detectiepoort. De poortwachter legde hem uit dat hij niet naar het hoofgebouw moest rijden, maar naar de orangerie, die vijfhonderd meter verderop lag. Daar stonden al een stuk of vijftien auto's, zonder uitzondering in dezelfde prijsklasse als de zijne. De lening die hij voor de aanschaf van zijn auto had moeten afsluiten lag hem zwaar op de maag, maar dat had hij er graag voor over. Hij had zich op eigen kracht een weg omhooggebaand in de financiële wereld en wilde de acceptatie door zijn collega's niet in de waagschaal stellen door een Toyota Avensis te rijden.

Enigszins gespannen liep hij langs de glazen wanden van de voormalige plantenkwekerij. Ondanks de weerkaatsing van de donkere hemel in het glas meende hij Kevin Mulqueen, strategisch adviseur van de bestuursvoorzitter van HBSC, de grootste bank van Engeland, te herkennen. Om niet meteen de indruk te wekken een buitenstaander te zijn kon hij veilig op hem af stappen.

Dat was echter niet nodig. Bij de glazen toegangsdeur werd hij opgevangen door Arthur de Rothschild zelf, die hem vroeg: 'Hebt u een introductie nodig of zijn de aanwezigen u bekend?'

Het was een retorische vraag. Mensen op dit niveau werden geacht elkaar te kennen. Desondanks liet Steve zijn blik rondgaan. Hij herkende Charles Brisby, een conservatief parlamentslid. Ook zag hij Bill Grandin, de directeur van de Londense vestiging van de Amerikaanse bank J.P. Morgan, en een van de meest invloedrijke bankiers ter wereld. Grandin stond te praten met een man wiens naam hem niet te binnen schoot, maar Steve wist wel dat hij bij Goldman Sachs werkte.

Rothschild draaide zich om en ontving de volgende gast.

'Hi, Steve.' Een man met blond haar en een gebruind gezicht gaf

hem een hand. Net op tijd kwam er bij Steve een naam opborrelen: Peter van Buren, van de Nederlandse ING Group. Van Buren begon een gesprek over voetbal, een sport waar Steve een uitgesproken hekel aan had. Terwijl hij plichtmatig antwoordde op vragen over Nederlandse spelers in de Engelse competitie, probeerde Steve verder in kaart te brengen in wiens gezelschap hij verkeerde. Dat leidde tot geen andere conclusie dan dat er iets niet klopte. Hij had weliswaar een belangrijke positie binnen de Bank of England, maar die was, voor zover hij kon beoordelen, niet te vergelijken met die van de andere aanwezigen.

Zijn blik bleef hangen bij een man die een stukje bij de rest vandaan een sigaret opstak. Omdat er verder niemand rookte zou hij dat zelf nooit gedaan hebben. De man droeg een roetzwart pak, wel op maat gesneden, maar bepaald niet modern. Onder het pak had hij een lichtbruin overhemd en een okerkleurige stropdas. Zijn gezicht was bruin en getekend. Het meest opvallend was zijn halflange witte haar. Hoe Steve ook in zijn geheugen groef, er verscheen geen naam of positie. Toch had hij de man eerder gezien. Dat wist hij zeker.

‘Heren, mag ik uw aandacht?’ vroeg Rothschild met heldere stem. ‘Laat ik allereerst mijn excuses aanbieden. Ten eerste voor de wrede interruptie van uw welverdiende kerstvakantie. Ten tweede voor de ontvangst in deze bescheiden nevenvestiging van het hoofdkantoor.’

Er werd besmuikt gelachen. Hoewel iedereen hier qua inkomen en vermogen tot de bovenste halve procent van het Verenigd Koninkrijk behoorde, zouden de meesten grif tekenen voor een landgoed met alleen dit gebouw als woning.

‘Mag ik u uitnodigen mij te volgen?’

Een bediende opende een brede deur en liet Rothschild met een hoofdknikje voorgaan. Ze kwamen uit in een verrassend lichte en modern ingerichte zaal. Nergens donker hout, rood beklede achttiende-eeuwse stoelen of een indrukwekkende galerij van familieportretten aan de wand. Steve liet zijn blik rondgaan en kon zich niet aan de indruk onttrekken dat de schilderijen aan de wand, waarvan hij in elk geval een Turner, een Delaunay en een Cézanne meende te herkennen, authentiek waren.

Iedereen zocht een plekje aan de lange tafel. Steve nam een be-

scheiden positie ten opzichte van de gastheer in. Daardoor kwam hij naast de onbekende man met het witte haar te zitten.

‘Vaker hier geweest?’ vroeg hij.

De man schudde zijn hoofd.

‘Indrukwekkende collectie schilderijen.’

Nu knikte de man en staaarde naar een punt op de muur, één of twee meter boven het hoofd van Rothschild. Er trok een rilling door Steves lichaam, en niet door de kou.

‘Voor mij geldt hetzelfde als voor jullie,’ sprak Rothschild toen iedereen zat. ‘Uw familie accepteert dat de plicht u zo plotseling van huis en haard heeft weggerukt, maar hoopt op uw spoedige thuiskomst. Wat mij betreft houden we het daarom kort.’ Er klonk instemmend gemompel. ‘De reden dat ik u heb laten komen wordt nergens beter verwoord dan in de missie van onze Bank of England.’

De meeste blikken richtten zich op Steve, die zijn ongemak met een glimlach wist te verdoezelen.

‘Het doel van de bank is bevordering van de welvaart van de inwoners van het Verenigd Koninkrijk door voor monetaire en financiële stabiliteit te zorgen. Dat klopt toch, Steve?’

‘Ik had het niet beter kunnen verwoorden,’ antwoordde hij. Tegelijkertijd vroeg hij zich des te sterker af waarom hij hier was. Hij was bepaald niet de man om in dit gezelschap de missie van de Bank of England uit te dragen.

‘Wij weten dat er vanaf het ontstaan van ons financiële systeem krachten aan het werk zijn geweest die daar anders over dachten,’ ging Rothschild verder. ‘Sommige daarvan zijn crimineel van aard en uit op eigen gewin. Andere worden ideologisch gestuurd. Beide hebben nooit een echte bedreiging gevormd. Criminelen hebben onvoldoende kracht. Ze prikken een beetje, veroorzaken hoogstens lichte jeuk en kunnen altijd bestreden worden. Ideologische bewegingen zijn echter veel sterker en moeilijker te bestrijden. Gelukkig vreten ideologieën zichzelf altijd van binnenuit op, juist omdat de gedachte aan eigen gewin ontbreekt. Daardoor vormt het huidige financiële systeem al meer dan vier eeuwen het fundament van onze maatschappij.’ Rothschild keek na deze woorden op zijn gemak de zaal rond.

Steve had dit verhaal al vaker gehoord. Het maakte de vraag

waarom iedereen hier aanwezig was nog moeilijker te beantwoorden. De vorige keer was het om de bankencrisis gegaan. Toen zaten ze er middenin en wist iedereen dat hij de oorzaak bij zichzelf moest zoeken. Nu was er absoluut geen sprake van crisis. De aandelenkoersen stegen, de werkloosheid daalde en de banken maakten winsten als nooit tevoren. Eigenlijk was het jammer dat de crisis zich niet nog verder had verdiept; dan hadden ze nog meer rotte plekken uit het systeem kunnen snijden en was de stabiliteit voor minimaal vijftig jaar verzekerd geweest.

‘Er zijn echter bedreigingen die niet in een van beide categorieën vallen,’ ging Rothschild verder. ‘Het zijn er maar weinig, maar ze hebben twee zaken gemeen. Deze organisaties zijn onzichtbaar en combineren het beste van verschillende werelden. Ze opereren op de rand van criminaliteit, worden ideologisch aangestuurd en vergeten zichzelf vooral niet. Wereldwijd zijn er twee of drie die over voldoende kracht bezitten om ons serieus pijn te doen. We hebben sterke aanwijzingen dat één van deze organisaties op het punt staat te exploderen. En de gevolgen daarvan kunnen catastrofaal zijn. Vandaar dat wij hebben besloten om in te grijpen.’

Er viel een stilte. Steve vroeg zich af wat de anderen dachten. Wisten zij waar Rothschild het over had? Hij in elk geval niet. Bedreigingen waren zijn vak. En hij kende alle risicoanalyses van de opkomst van China, de Amerikaanse staatsschuld, het Zwitserse bankgeheim, de schaarste aan grondstoffen, de politieke instabiliteit in de voormalige Sovjet-Unie, de hypotheekmarkt enzovoort. Overall had hij met zijn team antwoorden op en oplossingen voor. Hij kon zich daarom niets voorstellen bij de woorden van Rothschild.

‘Ik heb gistermiddag opdracht gegeven om de organisatie waar wij het hier over hebben te vernietigen. Dat is geen eenvoudige operatie. Niet alleen moet het bouwwerk worden afgebroken, maar ook moeten alle sporen worden gewist die aantonen dat de organisatie ooit heeft bestaan.’

Kevin Mulqueen schraapte zijn keel. ‘Arthur, je woorden zijn glashelder. Toch roepen ze een vraag op. Over welke organisatie hebben we het hier?’

Rothschild lachte. ‘Die vraag had ik verwacht. Toch zal ik hem niet beantwoorden. De enkeling die op de hoogte is, heb ik niets

nieuws te vertellen. Wie geen idee heeft waar ik op doel, hoeft het ook niet te weten. Het zou makkelijk een nieuw spoor kunnen opleveren dat gewist moet worden.'

'Dan kan ik het niet nalaten om de vraag te stellen waarom wij hier bijeenzijn.'

'Ook dat is een goede vraag. Een gevolg van de hele operatie is dat er de komende maanden wellicht ingrijpende gebeurtenissen plaatsvinden die buiten het normale kader vallen. Dat betekent dat er anders gereageerd moet worden dan uw gezond verstand u ingeeft. Daarom heb ik Martin gevraagd – jullie kennen Martin toch?'

De meeste aanwezigen knikten. Ook Steve. Martin Furnaux was een van de mensen met de meeste invloed op de Londense City. Hij had contacten op elk niveau en in elke branche, van media tot politiek en van banken tot industrie.

'Daarom heb ik Martin gevraagd om spin in het web te zijn. Als er iets is wat jullie moeten weten, zorgt Martin ervoor dat die informatie bij jullie komt. Als jullie vragen hebben of behoefte aan meer informatie, kunnen jullie elk moment van de dag bij hem terecht. Ik stel voor om een kwartiertje te pauzeren. Heb het er met elkaar over en denk erover na. Na de pauze komen we opnieuw bijeen om vragen te beantwoorden. Daarna zijn jullie wat mij betreft vrij om te gaan en te staan waar jullie willen.'

Met steeds meer spijt dacht Steve aan Gail. Deze bijeenkomst had ook begin januari gehouden kunnen worden. De operatie was nog maar net gestart en de gevolgen waar Rothschild het over had zouden niet eerder dan over een paar weken voelbaar worden. Maar misschien was het nog niet te laat. Hij stuurde snel een sms naar Gail.

De andere gasten maakten tot zijn opluchting niet de indruk behoefte te hebben aan een vragenrondje of om een borrel met de gastheer te willen drinken. Net als de meeste begon hij daarom ook aan zijn rondje handen schudden. De bediende reikte hem zijn jas aan en wenste hem een voorspoedige thuisreis. Volgens hem was hij de stroom terugkerende Londenaren nog voor. Een extra reden dus om zich te haasten.

Met zijn jas over zijn arm stapte Steve naar buiten. Omdat het regende liep hij op een drafje naar zijn auto. Terwijl hij zich afvroeg in welke zak hij de autosleutel had gestopt, hoorde hij het

subtiële piepje van zijn iPhone. Met bonkend hart toetste hij de code van het apparaat in. Het bericht verscheen meteen op het scherm: IK KAN NIET WACHTEN. ZAL IK HET BAD VAST VOL LATEN LOPEN?

Wat betekende dat? Zat Gail al in het Connaught? Had ze erop gerekend dat hij vroeg klaar zou zijn? Er waren vast andere verklaringen voor haar aanwezigheid op de hotelkamer, die hij al had betaald, maar daar wilde hij niet over nadenken.

Over een uur zou hij haar zien. De vorige keer had ze een rood doorschijnend gewaad gedragen. Steve sloot zijn ogen en voelde zijn geslacht zwellen.

Als hij er met zijn gedachten bij was geweest had hij gemerkt dat er geen klik klonk toen hij de autoportieren ontgrendelde. Dan had hij ook niet zo onbevangen het portier geopend en zijn jas op de rijdersstoel gelegd. Nu deed hij dat wel en zag tot zijn schrik dat zijn jas niet op de zitting terecht kwam, maar op twee benen, gehuld in een zwarte pantalon. Met een kreet deinsde hij achteruit.

‘Stap in,’ beval een donkere stem met een buitenlands accent. Steve schrok nog meer toen hij zag wie het was: de man met het witte haar. In een flits wist hij waar hij de man van herkende. En dat bezorgde hem een acute maagkramp.

Het was zeker tien jaar geleden, dus vier of vijf jaar voor de crisis. Op een besloten bijeenkomst was voor het eerst gesproken over de mogelijke gevolgen van de ineenstorting van de Amerikaanse woningmarkt. Naast de sleutelspelers van de grootste banken was er op die bijeenkomst een aantal mensen aanwezig geweest die moeilijker te plaatsen waren. Van de meeste werd in de loop van de bijeenkomst duidelijk dat het consultants waren van McKinsey en de Boston Consulting Group. Er bleven twee of drie personen over van wie niemand iets wist. De man die nu naast hem in de auto zat was daarvan de meest intrigerende geweest. Het enige wat Steve uiteindelijk had opgevangen was dat de man ‘de Zwitser’ werd genoemd. Wat hij deed, wist niemand.

‘Wij gaan een stukje rijden. Ga bij de poort maar naar rechts.’

Dat was de andere kant op dan Steve van plan was. Hij dacht aan Gail die op hem wachtte in het Connaught. ‘Waar gaan we heen?’ vroeg hij.

‘Niet ver, en het duurt niet lang. Je liefje wacht wel. Bovendien

houden vrouwen ervan dat het lang duurt. Hoe langer ze moeten wachten, hoe fijner ze het vinden.’

Een paar kilometer verderop moest Steve zijn auto in de berm van een verlaten landweggetje parkeren.

‘Jij kent Christoffer Zibet. Ik wil dat je een afspraak met hem maakt, in Oslo.’

Steve dacht even dat hij het niet goed verstond. Christoffer Zibet? Oslo? Die kende hij inderdaad. Christoffer was een handige jongen uit een steenrijke redersfamilie. ‘Ik heb hem al lang niet meer gezien.’

‘Goede vriendschappen kennen geen tijd.’

‘Wanneer moet ik dat doen?’

‘Nu.’

‘Dat kan niet. Ik heb een dringende afspraak.’

De Zwitser keek hem aan. Zijn donkerbruine ogen fonkelden. Steve kromp ineen. ‘Overmorgen heb je een afspraak met hem in een café in Oslo. Ik kan Frognerseteren, café Seterstua of restaurant Finstua aanbevelen.’

‘Wat moet ik zeggen? Waarom zou hij mij willen ontmoeten?’

‘Omdat jullie vrienden zijn.’

Dat was niet waar. Ze hadden elkaar tijdens hun studie in Cambridge leren kennen. Daarna had Steve Christoffer geholpen bij een aantal grote transacties. Maar vrienden? ‘We hebben elkaar lang niet gesproken,’ wierp hij tegen.

‘Zeg maar dat je toevallig in Oslo bent.’

‘Hij woont in Bergen.’

‘Maar hij heeft een vriendje in Oslo. Net als bij jou worden thuis niet al zijn behoeften bevredigd.’

‘Kunnen we dit niet over de jaarwisseling heen tillen?’

‘Dan heb je Arthur de Rothschild niet begrepen. Overmorgen rond drie uur op Frognerseteren. Zeg maar dat je zeer verontrustend nieuws hebt gehoord, dat je het hem alleen persoonlijk kunt vertellen en dat je ver buiten je boekje gaat door dat te doen. Zoiets. Dat moet je lukken. En zo niet, dan lopen je vrouw en kinderen het risico dat hun iets overkomt. Dat moeten we toch niet willen?’

‘Drie uur, eh... Frogner en...?’

‘Frogner seteren. Als je Frogner en Oslo onthoudt, komt het goed. Laat me er hier maar uit, dan wandel ik wel een stukje.’